



Sv. Anton na Pohorju. Naj nam g. Škof od Sv. Antona v Slovenskih goricah ne zamerijo, če se tudi mi oglasimo v »Slov. gospodarju«, saj je naš Sv. Anton za 516 m višji od onega prleškega. Je romarska božja pot, izletniška točka v zdravem zraku, kakor so nedavno ugotovili gospodje, ki se na zrak razumejo. Sušo — in še prav občutno — tudi imamo, zato ne vemo, kaj bo pozimi. Pod cerkvijo je izvirček sicer dobre vode, a letos jo točimo le po kapljicah. Krvavo bi rabili cisterno, o kateri se že veliko govori in ugiba. Naj bodo meročajni krogi nekaki Mozesi, ki bodo energično udarili po blagajni — državni ali banovinski, to je nam vseeno —, da bo pritekel iz nje blagodejen dežek v podobi dinarjev. In hvaležni jim bomo mi, ki trpimo žejo, pa tudi izletnikov in romarjev bo več, ker jim bomo lahko postregli vsaj s svežo vodo, ker jim s čim drugim nimamo. Kdo je temu kriv? Kriza? Da, kriza pri tistih, ki jim manjka podjetnosti. — Novo gospodično učiteljico dobimo za nov razred v cerkveni hiši. Kajne, da napredujemo? Le matične knjige mirujejo; prleški Antončani bi rekli: »Nega kšefta!« In od tega »nega kšefta« bi še morali plačati davek od čistih dohodkov? O luna, ne trkaj preveč sv. Birokracija! Se bo razpočil in kaj potem? In potem bo vso JNS — vrag vzel. Dober tek mu!

Ptuj. Socialdemokratska »Svoboda« je tudi v Ptujju imela svoja podučna zborovanja, katerih so se udeleževali ljudje iz mesta in okolice. Med njimi so bili tudi mladi, neskušeni fantje. Ne vemo vsega, kar se je na teh zborovanjih govorilo in sklepalo, a to vemo, da so nekateri s silno elastično čitali socialistične knjige, zanje agitirali in jih drugim posojali. Tudi to vemo, da so nekateri obiskovalci tistih zborovanj čisto prepojeni s komunističnim duhom. Zabavljajo čez naše razmere, Rusijo pa čez mero poveljujejo. Ogrevajo se za skupna posvetila in kmetom naravnost svetujejo, da bi si tako pomagali. Kmetje se jim pa seveda smejejo. Svojo zemljo naj bi dali, da bi komunisti z njo gospodarili, sami naj bi pa bili

sužnji-delavci kot na Ruskem? Zelo so neverni in s sovraštvom napolnjeni do vsega, kar je krščansko. Vse dobro vidijo samo v komunizmu, za vsako drugo besedo so nedostopni. To lahko potrdijo osebe, ki z njimi občujejo. Iz tega je razvidno, da se je na tistih zborovanjih »Svobode« skrito gojil komunizem. Živijo Lenin! V Celju je izbruhnilo na dan, kar se je prej tajno gojilo. Zato je čisto prav, da je oblast razpustila socialistično Svobodo. Na obiskovalce tistih zborovanj pa bo treba paziti, če bodo še dalje sejali Leninovo seme.

Ormož. Ljudje, ki sami spadajo na varno, so po naročilu od zgoraj navzdol organizirali »Pof« za Ormož in okolico. Sestavili so listo »Pofu« nevšečnih meščanov, ki naj bi bili poslani v koncentracijsko taborišče v Bosno ali Črno goro. Kar 18 moških, med temi hišni posestniki, uradniki, trgovci in obrtniki so bili na »kriminalni« listi označeni kot nasprotniki prejšnjega režima. Zakaj? Ves pošten Ormož se škandalizira nad tako predznostjo »Pofa«! Dobro, da znamo, v kateri kovačnici se je koval ta satanski načrt, in tudi to znamo, kateri so bili kovači!

Krapje pri Ljutomeru. Prostovoljna gasilska četa Krapje priredi v nedeljo, 4. avgusta na Gornjem Krapju bogat srečlov z ljudsko veselico, godbo in razne zabave. Začetek ob treh popoldne. Vsi prijatelji gasilstva vljudno vabljeni! — Četa.

Sv. Frančišek Ks. Pred kratkim se je poročil vzorni mladenič Zalesnik Franjo z Goličnik Vero, posestnico v Sv. Florjanu, župnija Gornji grad. Bil je vseskozi agilen in delaven član prosvetnega društva in Orla ter večleten cerkveni pevec. Ksaverjanska župnija ga bo težko pogrešala osobito sedaj, »ko dan se zaznava« in bo treba zopet vzeti v roke plug in rezati v celino, katero je v teku tuznih dni čez in čez prerasel plevel. Želim Ti, dragi naš bojevnik, v novi domačiji obilo sreče in blagoslova božjega! — Euharističnega kongresa v Ljubljani smo se tudi Ksaverjanci udeležili v častnem številu. To so bili zares dnevi, ki jih je pripravil Gospod in ki bodo ostali nepozabni. — Gospodarske razmere so kakor povsod tudi pri nas težke in vse komaj čaka na konec te neznosne krize. Vsi pa smo si oddahnili, da je vsaj konec zloglasnega re-

žima, ki je z bajoretom neprestano strašil našo župnijo in uklenjene preganjal naše poštene fante in dekleta, ki niso zakrivali drugega, kot da so zahtevali pravico in enakopravnost. Upamo, da bodo dobili prizadeti primerno zaščeno, a krivci plačilo, ki jim gre, ne iz maščevanja, kar ni krščansko, ampak po pravici. Saj pošten človek zvečer še na vas ni smel, dočim so imele vso oblast razne barabe, ki so počenjale vse mogoče in še ovajale poštene ljudi. Pof. omladinska fronta, ki se je pripravljal, bi bila res že davno potrebna, samo ne za nas, ampak za tiste prenapete nacionaliste, ki so pritirali s svojo »modro« politiko našo državo, katero so poprej do gola oskubili, na rob propada. Zahvaljujemo se novi vladi, da je otela, četudi ob 12. uri, kar se je še oteti dalo in obenem zaupamo, da bo šla pravično pot, da bomo res pravi bratje med seboj, ne pa eden gospodar, a ostali pastorki in samo molzne krave, nad katerimi šviga še bič. — Ksaverjanci! Kaj pa naš društveni dom? Mogoče bi se pa le dal zgraditi, samo malo dobre volje bi bilo treba in zavednosti! Res so časi težki, a tudi resni! In kje bi vi rajši videli svojo mladino: v društvenem domu, kjer se bo vzgajala v katoliškem duhu in kjer bo našla varno zavetje in pošteno družbo — ali pa v krčmi v slabi družbi, kjer se vzgajajo kvantitaci in kričaci, katerim je vera in cerkev devet-briga? Odložili boste sami! Upamo, da bo zmaga la trezna pamet in bomo še letos porosno zapeli: V trudu in znoju, a polnem radosti, dom mi gradimo v slavo in čast! Bog živi! ik.

Sladka gora. Vsi smo se pod vtisom veličastnih slovesnosti euharističnega kongresa v Ljubljani. Tisti, ki so bili tam, pripovedujejo o njih tistim, ki niso mogli na kongres. Gotovo je tako tudi drugod po Sloveniji. Duša človekova pač hrepeni po Bogu, hoče biti z njim združena, ker potrebuje Njegove pomoči in nujno rabi Marijine priprošnje. To plemenito hrepenenje pa je mogoče utešiti tudi na romarski božji poti, kakor je prav Sladka gora. Hitro se bližajo dnevi romanja, ki bo v dneh 12. do 14. avgusta. Kraj v gorskem zatišju je jako primeren, da se človek nekoliko odtegne svetnim skrbem in poskrbi za svojo dušo. Zadnja leta je žal število romarjev na Sladko goro zelo padlo. V pretekli dobi pa so

kasto. Gruberju se je dozdevalo, da vidi iz daljave nekaj, kar se giblje in je bolj črno nego sivkasto ozadje. Poklical je tovariša.

»Karibu«, je rekel takoj lovec, »prednja straža potujočih čred severnih jelenov. Le poslušni Indijance. Kako kriče: Aton! Aton!, kar pomeni severnega jelena. Neumneži so splašili čredo s peklenkim krikom in ne bodo okusili svežega mesa. Karibuji bodo ostali na ledu in nikdo jih ne more tamkaj napasti iz zasede.«

Par sekund je opazoval nemški tovariš jero in obrežje z očmi prerijskega lovca, nato je stekel v kočuro in se vrnil z brzostrelno puško. Skozi množico stokajočih in vzdihujočih Indijancev je hitel k nizki, poševni nabrežni ograji. Zledenela snežena skorja ga je držala. Sivi oblak je bil oddaljen od brega približno 1000 m in se je premikal v južno-vzhodni smeri. Za slučaj, da bi jeleni vztrajali na tej poti, bi bili morali mimo dobre pol milje dalje in zgoraj ob jezeru. Lovec se je bližal z vso naglico cilju, ne da bi pustil čredo iz oči. Dokler so bili jeleni v polnem diru, tudi niso mogli prepoznati, če se on pregiblje ali

je mirno stoječ predmet. Da bi pa ugotovili, zakaj da gre, so morali obstati in to okolščino je izrabil lovec v svoje dobro. Obstal je takoj na mestu liki visok štor. Ko so se spustili jeleni ponovno v tek, je tudi on bežal ter obstal, kakor hitro se je ustavila čreda. Kmalu je bil toliko blizu, da je razločil skakajoče glave. Kakor hitro je nameraval vodilni jelen, da bi zavrl tek, je že stal tudi lovec. Sprevidel je, da se da čreda prekaniti z lahkoto. V drzni gotovosti uspeha je prodiral naprej po ledu in je zmanjševal razdaljo, dokler ga ni ločilo od jelenjega rogovja samo še 200 m.

Pokleknil je. Le dobro sekundo je počival njegov pogled ter občudoval divjo in lepo sliko. Pomeril je v vodilnega jelena. Strel je odjeknil. Sivi orjak je še planil enkrat naprej in se zgrudil na tla. Po padcu prvega jelena je izbljuvala brzostrelna puška nekaj po deset krogel v sredino črede.

(Dalje sledi.)

šem ob bregu reke. Napravila si ogenj, da si skuhata skromno kosilo. Ko je hotel podkuriti bolj močno ogenj s kepo papirja, zagleda svoje ime v časopisu. Ko razgrne časnik, razbere, kako ga poziva advokat, da se naj zgleda v njegovi pisarni, kjer ga čaka dedščina 80.000 angleških funtov, katere mu je zapustil bogat sorodnik.

Strela

je nevarnejša v zimi nego poleti. Nevihte so po občem mnenju v zimskem času manj nevarne nego poletne. Udar strele pa učinkuje v zimi mnogo hujše ter strašnejše nego v vročini.